

A táltosfiú balladája

— Már-már megfogtam a csodát...
Kisiklott, elszállt... nem tudom, hol van!
Anyám, hol a hatodik ujjam?
— Fiam, az Idő amputált;
hogy társaid ne gúnyolhassanak,
jött az Idő a nagy szikével
s lemetszette a táltosujjadat.

— Anyám! Falak s mögöttük új falak!
Egy árva szempár rajtuk sose lát át...
Anyám, anyám, ki vette el
a harmadik szemem világát?
— Jött a Bíró s azt mondta: Nem!
nem istentől való e szem!
Ez a hatalom kinevet
hatalmam csúcsán engemet.
Törvénye más — ezt én nem értem;
pecsétet rá a törvény nevében!
Izzó vasat, tüzes pecsétet;
Kiégetni az égszínkéket!

— Anyám, jaj, nincs hatodik ujjam!
Anyám, anyám, a harmadik
szememre megvakultam!

— Fiam, már táltos nem lehetsz.
Nem istenülsz; emberré emberedsz.
Vihar ha készül, ujjad helye fáj.
Éjnek érkezten szemed helye fáj.
Volt-szemedben szivárványt fen az Élet.
Csonk-ujjadon kaszát fen a Halál.

A Kísérleti Hős

A fénykép megállította a zuhatagot
a film megindította a zuhatagot
és vissza is fordítja ha akarod

föl és vissza a hegyperemre
föl és vissza a kanyargós kanyonba
vissza vissza

a forrásig amely még tiszta

Nézd a fölborult forgó csónakot
visszabilLEN

fölfelé csorog
mint az idő

a Kísérleti Hős a rég-halott
itt még mosolyog
Készül a halál nagyjelenetére
dublőr nélkül
egyszál magában
füttyörészve

s azt kurjantja: szégyeld el magad
ha már csak a trükkökben vagy szabad
akkor inkább a zuhanás
a ZUHATAG

A kert

mintha ütések csikjai
mint sebhelyek
léckerítés árnya borítja testemet
léc-árnyékok vas-árnyak sok-sok
éjszinű dárdahegy
fenyegetés előttem
és hátam megett

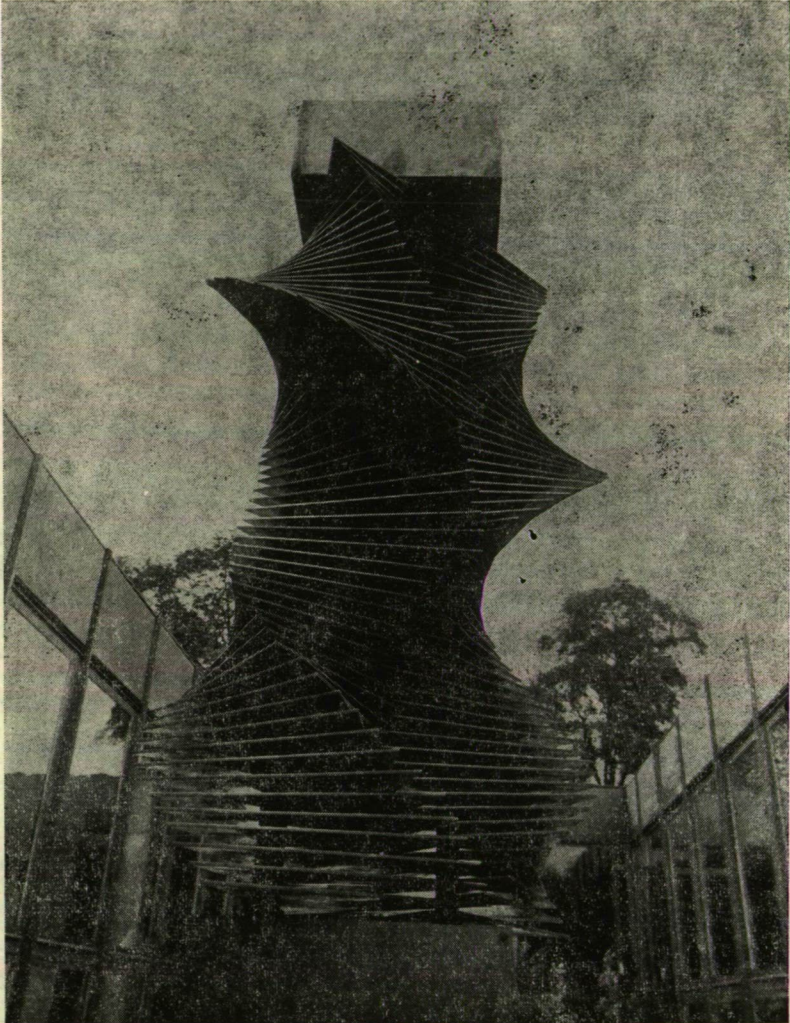
nem én akartam kert lenni?
most az vagyok!
— fa és bokor virág és gyümölcs
vagyonod

vadonod lennék inkább
önmagát kötő
s oldozó dzsungel
fényért küszködő

virágok nem törnek rést
— csak gyomok gazok

*török az ajtót
szaggatják a lakatot*

*egy irtózatosszép nap még
dzsungel leszek
előzőnlöm zölddel a művelt
telkeket
s ha nyögök csak
lían-korbácsaim alatt
s nem viselek el mást
csak saját árnyamat*

SEGESDI GYÖRGY: MOBIL TÉRPLASZTIKA